

Ο ΜΙΛΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (624-612/11 π.Χ.) ΚΑΙ Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Παναγιώτης Α. Υψηλάντης
Ιστορικός

Η πρώτη φάση της επιθετικής πολιτικής των Λυδών εναντίον των ιωνικών πόλεων κορυφώνεται με τον Μιλησιακό πόλεμο. Ο πόλεμος αρχίζει το 624, επί Σαδυάττη, και τερματίζεται δώδεκα έτη αργότερα, επί της βασιλείας του Αλυάττη¹.

Οι Λυδοί πραγματοποιούν κάθε χρόνο, στις τις αρχές του θέρους, "όπως μὲν εἶη ἐν τῇ γῆ καρπὸς ἄδρός..."², εισβολές "ἐς τὴν Μιλησίην..."³, με σκοπό να κάνει την ετήσια γεωργική παραγωγή της Μιλήτου, ώστε να προκληθεί "σπανοσιτία"⁴ και να στερηθεί έτσι ο πληθυσμός, αστικός και αγροτικός, τα απαραίτητα για τη συντήρησή του αποθέματα⁵.

Όμως οι αποκλεισμένοι στο "τετεχισμένον"⁶ ἄστυ Μιλήσιοι, "... τῆς γὰρ θαλάσσης... ἐπεκράτεον, ὥστε ἐπέδρης [ο Λυδός] μὴ εἶναι ἔργον τῆ στρατιῆ"⁷. Η ναυτική δύναμη των Μιλησίων εξουδετερώνει το πολιτικό και οικονομικό κόστος και τη στρατιωτική απειλή των λυδικών εισβολών και προασπίζει την αυτονομία της πόλεως.

Ο Αλυάττης αντιλαμβάνεται ότι η μήκυνση του πολέμου εναντίον της Μιλήτου και η αδυναμία υποδούλωσής της παρεμποδίζει την υλοποίηση της Γύγειας αντιωνικής πολιτικής, που συνίσταται στην επιβολή της λυδικής κυριαρχίας στα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας.

Η διαπίστωση αυτή συντελεί ώστε ο Αλυάττης να επιδιώξει ειρήνευση με τους Μιλησίους. Για το σκοπό αυτό προκάλεε την εγγύηση και υψηλό κύρος παρέμβαση του Μαντείου των Δελφών. Οι Δελφοί ανταποκρίνονται, όπως υποδηλώνεται από την απαίτησή τους να ανοικοδομηθούν οι Λυδοί τον ναό της Ασησθίας Αθηνάς, τον οποίο είχαν πυρπολήσει κατά τη διάρκεια της εισβολής του 612⁸.

Με την ίδια απαίτηση υπαγορεύονται οι κύριοι όροι της ειρήνευσης, που είναι:

- Άμεσος τερματισμός των εισβολών του λυδοικού ιππικού στην Περαία της Μιλήτου.

- Διεξαγωγή διαπραγματεύσεων προς κατάπαυση του πολέμου.

- Αναγνώριση της εδαφικής επικράτειας και της αυτονομίας της Μιλήτου.

Η διαδικασία της ειρήνευσης υποβοηθήθηκε από τον τύρανο της Κορίνθου "... Περιανδρον τόν Κυψέλω ..."⁹, ο οποίος, αφού πληροφορήθηκε την απαίτηση των Δελφών, απέστειλε στον τύρανο της Μιλήτου Θρασύβουλο "... άγγελον κατείπειν, όκως άν τις προειδώς πρόσ τό παρόν βουλεύηται"⁹.

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, κατά την εκδοχή των Μιλησίων, αυτή η παρέμβαση της Κορίνθου απέτρεψε τον αφιρτισμό τους από την πρόταση του Αλυάττη για ανακωχή, με αποτέλεσμα τη διαμόρφωση της διπλωματικής τους στρατηγικής με τρόπο ώστε να εξασφαλίζει τους κατάλληλους για τα συμφέροντά τους όρους ειρήνευσης¹⁰.

Ακολούθησε, το 611/10, η λήξη του πολέμου και η συνάφιη μεταξύ Μιλήτου και Λυδίας συνθήκης ειρήνης "... έπί ώ τε ξείνους άλλήλοισι είναιί και συμμάχοις..."¹¹. Με τη συνθήκη αυτή τα συμφέροντα των Μιλησίων εξασφαλιζόνταν.

Ο J. B. Salmon στο έργο του *Wealthy Corinth* αδυνατεί να προσδιορίσει τα ακριβή αίτια της εμπλοκής της Κορίνθου στον Μιλησιακό πόλεμο και υποστηρίζει ότι το μόνο όφελος που προέκυψε από τη συγκεκριμένη ενέργεια του Περιανδρού ήταν η στρατιωτική υποστήριξη που παρείχε ο Θρασύβουλος στους Κορινθίους κατά τη διάρκεια του Α' Ιερού πολέμου¹².

Αλλά η Κορίνθος δεν συμμετέχει στον Α' Ιερό πόλεμο, ο οποίος αρχίζει το 591, δηλαδή είκοσι έτη μετά τη λήξη του Μιλησιακού πολέμου¹³. Θεωρούμε ότι η εμπλοκή της Κορίνθου υπήρξε απόρροια των σχέσεων που ανέπτυξε με τη Μίλητο στη διάρκεια του Μιλησιακού πολέμου, σχέσεων οι οποίες θεμελιώθηκαν στην εξυπηρέτηση αμοιβαίων συμφερόντων. Την άποψη αυτή και θα υποστηρίξουμε.

Η Μίλητος, ως γνωστόν, κατέχει πρωτεύουσα θέση στο εμπόριο με την Αίγυπτο ήδη από τα μέσα του 7ου αι. περίπου¹⁴. Εισάγει σιτηρά¹⁵ και φαίνεται ότι εξάγει τα περιφήμα μάλλινα πολυτελή υφάσματα και ενδύματα¹⁶, καθώς και οίνο¹⁷. Ανάλογες εισαγωγές και εξαγωγές πραγματοποιεί και στα βόρεια παράλια του Ευξείνου πόντου¹⁸ με την ίδρυση της Ιστρίας¹⁹ και της Ολβίας²⁰.

Οι καταστροφές που προκαλούνται στους καλλιεργημένους αγρούς και στην κτηνοτροφία κατά τις ετήσιες λυδικές εισβολές στερούν από τους Μιλησίους την πρώτη ύλη της βιοτεχνικής τους παραγωγής. Όμως η κατάρρευση της βιο-

τεχνικής εριουργίας θα επέφερε την πτώση της Μιλήτου στους Λυδούς, επειδή τα κέρδη από το υπερπόντιο εξαγωγικό εμπόριο συντηρούσαν με τις απαραίτητες εισαγωγές της σιτηρέια του αποκλεισμένου άστεως της²¹. Η επιτακτική ανάγκη να εξασφαλισθεί η βιοτεχνική παραγωγή, ώστε να μην υποδουλωθεί η πόλη στους Λυδούς και να αντέξει τον ανταγωνισμό των Σαμίων²² και των Αιγινητών²³ στην αγορά της Αίγυπτου, ώβει τους Μιλησίους στην αναζήτηση της πρώτης ύλης της εριουργίας τους, δηλαδή του ερίου.

Ως γνωστόν, η γεωπολιτική περιοχή της "Ελλοπίας" παρουσιάζει ανεπτυγμένη κτηνοτροφία²⁴, και τα φυσικά επινεία της, η Αμβρακία και το Ανακτόριον, είναι αποικίες της Κορίνθου²⁵. Ως εκ τούτου η Κορίνθος έχει τη δυνατότητα εξαγωγής μεγάλων ποσοτήτων ερίου. Η Μίλητος φαίνεται ότι δεν άφησε ανεκμετάλλευτη αυτή τη δυνατότητα, με πιθανό αντάλλαγμα την αμεσότερη εμπορική πρόσβαση της Κορίνθου στην Αίγυπτο.

Η Κορίνθος δεν είχε το δικαίωμα της απευθείας εμπορίας με την Αίγυπτο επειδή δεν συμμετείχε στην ίδρυση κανενός από τους "Χώρους-Τεμένη" που παρείχαν ανάλογα δικαιώματα²⁶. Οι εμπορικές επαφές της με την περιοχή αυτή διενεργούνται ως την άνοδο του Περιανδρού στην εξουσία, δηλαδή ως το 627²⁷, μέσω της Αίγινας, η οποία είναι η μόνη πόλη της μητροπολιτικής Ελλάδας που έχει αποκτήσει το δικαίωμα της εγχωριστής και αυτοτελούς εμπορικής παρουσίας στην Αίγυπτο²⁸. Οι σχέσεις όμως των δύο πόλεων, Κορίνθου-Αίγινας, με την άνοδο του Περιανδρού οξύνονται²⁹. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι κατά το τελευταίο τέταρτο του 7ου αι. η Κορίνθος εγκαταλείπει το αιγυπτιακό νομισματικό σύστημα και υιοθετεί το εμβοϊκό³⁰, το οποίο χρησιμοποιεί και η Μίλητος³¹. Αντίθετα, οι σχέσεις της Κορίνθου με τη Μίλητο ενισχύονται με την εξυπηρέτηση αμοιβαίων συμφερόντων.

Η ενίσχυση αυτή δηλώνεται από τον Ηρόδοτο, κατά τον οποίο ο Περιανδρος υπήρξε "... Θρασυβούλω ώ τότε Μιλήτου τυραννεύοντι ξείνους ές τό μάστα"³². Από αρχαιολογικά δεδομένα προκύπτει ότι ο αρχαιότερος θησαυρός κορινθιακών νομισμάτων στην Αίγυπτο χρονολογείται την εποχή του Περιανδρού³³.

Επίσης, κατά την ίδια περίοδο έχει διαπιστωθεί εντατικοποίηση της εξόρυξης των κοιτασμάτων αργύρου της θρακο-μακεδονικής περιοχής που ελέγχεται από την Εύβοια και την Κορίνθο³⁴, και φαίνεται ότι συνδέεται με τις ανάγκες της Αιγύπτου³⁵, δεδομένου ότι ο άργυρος των νομισμάτων της ίδιας περιόδου -τελευταίο τέταρτο του 7ου αι.-, που βρέθηκαν στην Ναύκρατιν και στη λοιπή Αίγυπτο, προέρχεται κατά 30% από αυτή την περιοχή εξόρυξης³⁶. Έχει διαπιστωθεί ότι τα περισσότερα από τα νομίσματα αυτά εκτυπώθηκαν στη Χίο, ορισμένα δε στη Μίλητο³⁷. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, οι Χίοι κατά τη διάρκεια του Μιλησιακού πολέμου ήταν οι μόνοι Ίωνες σύμμαχοι των Μιλησίων³⁸.

Η πληροφορία αυτή του Ηρόδοτου και τα κορινθιακά ευρήματα στην Αίγυπτο, καθώς και το γεγονός ότι οι Μιλησίοι δεν υπέκυψαν, πράγμα που προϋποθέτει την επάρκειά τους σε σιτηρά και στη συνδεόμενη με αυτήν εριουργική

τους παραγωγή, δηλώνουν την επιτυχή εξυπηρέτηση των αμοιβαίων συμφερόντων μεταξύ Μίλητου και Κορίνθου.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η παρέμβαση της Κορίνθου κατά τη λήξη του Μιλησιακού πολέμου. Η ακεραιότητα της Μίλητου διασφαλίζεται, τα εμπορικά συμφέροντα της Κορίνθου στην Αίγυπτο. Η έκταση αυτών των επαφών υποδηλώνεται από το ότι ο αδελφίδουδς τού Περιάνδρου και δεύτερος στο σπέρτα της διαδοχής ονομάζεται "Ψαμμίτιχος"³⁹, οπότε δηλαδή το όνομα του Φαράω που "άνοιξε" την Αίγυπτο στους Έλληνες⁴⁰.

Εξάλλου η εχθρότητα που διαπιστώνεται στις σχέσεις Κορίνθου και Σάμου, η οποία υποδηλώνεται από επεισόδιο με τους Κερκυραίους ομήρους⁴¹, φανερώνει ότι υπήρξε απόρροια των κοινών συμφερόντων Μίλητου και Κορίνθου που αναφύονται με την έναρξη του Μιλησιακού πολέμου. Η λήξη του πολέμου αυτού εξυμνηστικά τα συμφέροντα και των Λυδών, οι οποίοι, έχοντας επιτύχει τη συνδιαλλαγή με τη Μίλητο, μπορούσαν απεριόριστα να καταλάβουν τη λοιπή Λωκία.

Ως εκ τούτου η Κορίνθος με την παρέμβασή της διασφαλίζει τα εμπορικά της συμφέροντα στην Αίγυπτο, διασφάλιση την οποία εγγυάται η ακεραιότητα της Μίλητου, ενώ παράλληλα αναμένει και ενισχύει τις σχέσεις της με τη Λυδία⁴².

Σημειώσεις

1. Σάουθγουορντ, *Ηρόδοτος*, 18, 1-2.
2. BA, H. Straubinger, "Herodotus' Zeitrechnung", *Historia* 5, 1956, σ. 139. Πρβλ. Eug. Mann, "Fidone d'argo. I Bacchiadi di Corinto e le Fondazioni di Siracusa e di Megara Iblea", *Koinkalos* 20, 1974, σ. 84.
3. Ηρόδ. I, 17.1. Πρβλ. 19.1.
4. Αριστ. *Περί Ψαμμίτιχου*, 832α28.
5. Ηρόδ. I, 22.3. "Επί του γένους Ἰωνίου τῆς Ἀλυππίας ἀποδείχθη τὴν εἰσὴν ἰσχυρὴν ἐν τῇ Μίλητῳ καὶ τὸν κῆρυ τερροσθία ἐς τὸ ἔσχατον κακῶν...".
6. Στράβ. XIV, 1.6 (635c).
7. Ηρόδ. I, 17.3.
8. Ηρόδ. I, 19.
9. Ηρόδ. I, 20. Πρβλ. 23.
10. Ηρόδ. I, 21. 1-2. Πρβλ. 22.1-3.
11. Ηρόδ. I, 22.4.
12. J. B. Salmon, *Wealthy Corinth. A History of the city to 338 B.C.*, Oxford 1984, σ. 224-229.
13. Για τον Α' Ισρό πόλεμο βλ. J. Jannoray, "Krisa. Kirha et la premiere guerre sacree", *BCH* 61, 1937, σ. 33 κ. εξ. Maria Sordi, "Rivista di Filologia", N. 3, 1953, σ. 320 κ. εξ. H. W. Parke, D. E. W. Wormell, *The Delphic Oracle I*, London 1956, σ. 100 κ. εξ. W. G. Forrest, *BCH* 80, 1956, σ. 32-52. Πρβλ. P. Guillon, *Études béotienes. Le Bouclier d'Héracles et l'histoire de la Grèce centrale dans la période de la première guerre sacrée*, Aix-en-Provence 1963.
14. BA, M. M. Austin, *Greece and Egypt in the Archaic Age*, Cambridge 1970, σ. 22-24.
15. Σύμφωνα με τον C. Roebuck ("The Economic development of Ionia", *C.P.*, 48, 1953, σ. 13), "Naukratis ... was established to provide the facilities for a bulk trade in grain". Πρβλ. του ίδιου, "The Grain Trade between Greece and Egypt", *C.P.*, 45, 1950, σ. 236-237. Με βάση το αρχαιολογικό δεδομένο η ίδρυση της Ναυκρατίας υποδηλώνεται στο τελευταίο τέταρτο του 7ου αι. Βλ. M. M. Austin, *op. cit.*, σ. 22-24.
16. *FGrHist*, 688 (Κτιρίας ο Κνίδιος), σπ. 10a: "Κτιρίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Πελοποννησιακῇ καμπίλῳσις πῦρ ἐν τῇ «Κασιῳά» χώρα γίνεσθαι, ἐς ἕξειν τρίαρς πρὸς Μίλησιον ἔρια τῆ μαλακόκτης, ἐκ δὲ τούτων τούς ἱερείς καὶ τούς ἄλλους δυνάστες τῶς εὐθέτας, φέρον...". Πρβλ. Αλυαν, *Περί Ὠνίων ἱστορίας* 17.34: "Καμπίλ (κασιπία)... εὐτρίχες ἄγον, ἀπαλαί γὰρ εἰσι σφόδρα αἰ τούτων τρίχες, ἐξ καὶ τούτων ἱερείς ἀντικρίσθησιν τῆν μαλακόκτην. Οὐκὼν ἐκ τούτων οἱ ἱερείς εὐθέτας ἀμφιέννυται καὶ οἱ τὸν Κασιπὼν πλουσιώτατοι τε καὶ δυνατώτατοι." Στράβ. XII, 8.16 (578 κ. εξ.): "φέρει δὲ πρὸς τὴν Ἀσολικῶν ἴστος πρὸβύτων ἄριστος οἰκὸς εἰς μαλακόκτην μόνον τὸν ἔριον, ἢ καὶ τὸν Μιλησίων διαφέρει, ἄλλα καὶ ἐν τῇ Κορνηίῳ χροῖν, ὡστε καὶ προσοβέονται λαμπρῶς ἀπ' αὐτῶν". Βλ. C. Roebuck, "The economic development of Ionia", *op. cit.*, σ. 12: "... the larger Ionian States must have been trying to feed their people by the importation of grain, paying for it and providing

employment by the development of special products, of industries and of such services as a carrying trade...".

17. Σύμφωνα με την προκυματική προέλευση στερεοτύπων ἀμπελιώνων καὶ καταπολιτικῶν "ἀμπελιῶν ὀνίων" σὺν μεγάλῃ βραχυπρόθεσμη εὐροπῆ ἐν εἰσαγωγῆς. Βλ. Ηρόδ. II, 77.4. Πρβλ. 37.4, 50.1, 60.3, 18. Στράβ. XI, 2.3 (493 c): "ἢν... ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιατικῶν καὶ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν νομάδων καὶ τῶν ἐκ τούτο Βοσπορίῳ τὴν λιμνὴν πλεόντων, τὸν μὲν τὸ ἀνθρώπου ἀγόντων καὶ τὰ δέρματα καὶ εἰς τὴν ἑλκίσαν τῶν νομάδων, τὸ δ' ὄσθια καὶ οἶνον καὶ τὰλλα ἐκ τῆς ἡμέρου διαίτης οἰκία". Πρβλ. Αλυαν, *Περὶ Ἰωνίων Ἑλλήνων* Εὐζέτου Γεωγράφου 13r15-15r. Εἰκ. Α. Diller, *The tradition of the minor Greek Geographers*, Indiana University, 1952). Για τὴν ἐξυμνηστικὴν τὸν ἐξάντικτον ἐμπορίου δημητριακῶν καὶ ἄλλων ἀγαθῶν μετὰ τὴν ἰδρυση αὐτῶν των σπουδῶν βλ. J. L. Myers, *CAH III*, 1982, σ. 664-6.
18. Για τὴν ἰδρυση τῆς Ἰστρίας βλ. R. M. Cook, "Ionia and Greece in the eight and seventh centuries B.C.", *JHS*, 66, 1946, σ. 76-77.
19. Η ἰδρυση τῆς Οὐλβίου τοποθετεῖται τὸ 620. βλ. A. J. Graham, *CAH III*, 1982, σ. 124 κ. εξ.
20. Ηρόδ. I, 22.1: "Ταῦτα δὲ ἐποίησε τὸ καὶ προηγήρευσθε θρασυβούλους τῶνδ' ἐπέλεξε ὄσων ἀνθ' ὁ κῆρυς ὁ Ἐρπιδόνος ἰδὼν τε σπύρον μόνον οἷου κεκρυμένον καὶ τούς ἀνθρώπους ἐν εὐπαιθείᾳ εἰσὴν ἀγγεῖλῃ ἄλλυμπτῇ". Πρβλ. 21.2.
21. M. M. Austin, *op. cit.*, σ. 27, σπ. 1.
22. M. M. Austin, *op. cit.*, σ. 24, σπ. 1 (σ. 60).
23. Αριστ. *Περί Ὠνίων ἱστορίας*, II, 522b 15-25, 572b 19, 595b 17, 606 b 4. Πρβλ. του ίδιου, *Περί Ψαμμίτιχου*, 835 b 27, Ηρόδ. *Historia* 58, Ουλπ. 875d, Αλυαν, *XII, 486d*, Virgil, *Georgics* 159, II, 121, βλ. Σ. I. Δακκαρη, *Η Κτηνοτροφία στην Αρχαία Ήπειρο*, Ιωάννινα 1979, σ. 5-22.
24. Στράβ. X, 2.7-8, (425c), πρβλ. VII, 7.5-6 (324-327), Ηρόδ. VIII, 45: "Ἀμπακίαιται, Ἀνακτορῆαι, Λευκαδίαι ἔθνος θυρικῶν ὄντων ἀπὸ Κορίνθου", πρβλ. *FGrHist* (Νικ. Δαμασκηνός), σπ. 57.7.
25. Ηρόδ. I, 178. 1-3. Για τὴν χρονικὴν τοποθέτηση τῆς ἰδρυσης των "Πευκίων" με βάση τὰ αρχαιολογικὰ δεδομένα στο τελευταίο τέταρτο του 7ου αι. Βλ. M. M. Austin, *op. cit.*, σ. 22-24.
26. Διογ. Λαέρτ. I, 95, 96. Βλ. H. Berve, *Die Tyrannis bei den Griechen*, München 1967, σ. 20.
27. C. Roebuck, "The grain trade between Greece and Egypt", *C.P.* 45, 1950, σ. 236-237, D. C. H. V. Sutherland, "Corn and Coin: A note on Greek Commercial Monopolies", *AJP*, 44, 1943, σ. 143-145 καὶ J. G. Milne ("The Economic Policy of Solon", *Historia*, 14, 1945, σ. 232 κ. εξ.) υποστηρίζουν ὅτι οἱ Ἀγινίτες εἶχαν ἐγκαταστήσει ὡς οὐσιαστικὸν μονοπώλιον τὴν διανομὴν των ἀμπελικῶν οἰνῶν σὺν κεντρικῶς καὶ θυρικῶς περιοχῶς τοῦ Αἰγαίου, ὡς οἱ H. Prinz ("Funde aus Naukratis", *Klio*, Beiheft 7, 1903, σ. 75-77) καὶ οἱ E. R. Price ("Pottery of Naukratis", *JHS* 44, 1924, σ. 232) ὅτι οἱ Ἀγινίτες πρὸς αὐτὴν τῆς σπῆς καὶ τῆς κορινθιακῆς κερματιστὴν τὴν Αἴγυπτον ἐκὼς καὶ τὸ α' μισὸ τοῦ 6ου αι.
28. Βλ. D. E. Wormell, "Studies in Greek Tyranny", I, *Hermathena* 66, 1945, σ. 13.
29. Βλ. J. G. Milne, *op. cit.*, *Historia*, 14, 1945, σ. 235. Πρβλ. C. H. V. Sutherland, "Overstrikes and Hoards", *Num. Chron.* 1, 1941, σ. 9-15.
30. Για τὸ ἐμβολιό-κινῶν μετρικό νομισματικὸν σύστημα βλ. V. Köhler, *Mitteilungen des Archäologischen Instituts Athenische Abteilung* (AM), 10, 1885, σ. 151 κ. εξ.
31. Ηρόδ. I, 20, V, 92 ζ 1-2. Πρβλ. Διογ. Λαέρτ. I, 95. *FGrHist* 90 (Νικόλ. Δαμασκηνός), σπ. 58.3. Βλ. A. R. Burn, "The so-called 'Trade Leagues' in Early Greek History and the Lelantine War", *JHS*, 48, 1928, σ. 24 κ. εξ.
32. Dressel-Regling, "Zwei ägyptische Funde altgriechischer Silbermünzen", *Zeit. f. Num.* 37, 1927, σ. 56-57.
33. C. Roebuck, *op. cit.*, σ. 237-238, σπ. 12, 13, 24, 25.
34. C. Roebuck, *op. cit.*, σ. 237, σπ. 8, 9.
35. C. Roebuck, *op. cit.*, σ. 237-38.
36. C. Roebuck, *op. cit.*, σ. 239 κ. εξ.
37. Ηρόδ. I, 18.3.
38. *FGrHist* 90 (Νικόλ. Δαμασκηνός), σπ. 59.4.
39. Ηρόδ. II, 152-154. Πρβλ. Στράβ. XVII, 1.6 (792c), 1.18 (802c).
40. Ηρόδ. II, 48-49. Πρβλ. *FGrHist* 90 (Νικόλ. Δαμασκηνός), σπ. 59.
41. Ηρόδ. I, 14.1-3, 50.3, 51.3, II, 48-49. *FGrHist* 90, σ. 59. Βλ. E. Will, "Korinthiaka"; recherches sur l'histoire et la civilisation de Corinthe des origines aux guerres médiévales, Paris, 1955, σ. 552-3.

The Milesian War, 624-412/11 B.C., and Corinth's involvement

P. Ipsilands

The intervention of Corinth in the struggle between Lydia and Miletus was a result of its relation inaugurated with the latter, during the Milesian War (624-412/11 B.C.). These relations were based on common interests: Corinth facilitated Miletus with the supply of sheep wool and was in turn, promoted in its trade with Egypt. So the commercial interests of Corinth were secured in Egypt by Miletus' integrity while its relationship with Lydia was renewed and enforced.

P. I.